

soud posoudil věc po právní stránce správně. I když se bere za základ právního posouzení věci definice pojmu jednání proti dobrým mravům soutěže, z níž vychází dovolatel, jest přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že tu jde o jednání proti dobrým mravům soutěže, poněvadž odporuje zásadám poctivosti a slušnosti, byly-li zákazníkovi dovolatelovu dány místo objednaných oplatek B-ových oplatky jiné s ujištěním, že to skutečně jsou oplatky B-ovy. Že šlo jen o omylnou záměnu, nebylo zjištěno, a dovolatel ani netvrdil, že tehdy měl na skladě také oplatky B-ovy. Úsudek odvolacího soudu, že pozastavené jednání dovolatelovo bylo způsobilé poškoditi žalobce jako soutěžitele, dovolatel již nenapadá. Jsou tudíž dány veškeré náležitosti § 1 zákona o nekalé soutěži. Zvláštní úmysl soutěžitelský toto zákonitě ustanovení nevyžaduje (srov. Skála: Nekalá soutěž str. 66 a 67).

Dovolatel jest též na omylu, domnívaje se, že by byl podle § 17 zákona o nekalé soutěži zodpovědným za činy svých zaměstnanců jen, kdyby jim je přikazoval. Tu by tohoto zvláštního zákonného předpisu vůbec nebylo zapotřebí.

### Čís. 13345.

**Nepříčí se dobrým mravům (§ 879 obč. zák.), přijal-li správce konkursní podstaty jistotu pro své nároky na odměnu a náhradu hotových výloh, učiniv na tom závislým svůj souhlas se zrušením konkursu.**

(Rozh. ze dne 3. března 1934, Rv I 1139/32.)

Žalobce zaslal žalovanému notáři prostřednictvím Vincence B-a vkladní knížku jako jistotu k zajištění nároků žalovaného jako správce konkursní podstaty Vincence B-a. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném původně vrácení vkladní knížky, kteroužto žalobní prosbu změnil napotom na vyplacení 5.000 Kč. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

### důvodů:

Nižší soudy zjistily, že vkladní knížka, patřící dovolateli, byla jím prostřednictvím Vincence B-a zaslána žalovanému jako kauce k zajištění nároků správce konkursní podstaty na odměnu a na náhradu hotových výloh. Mínění dovolatelovo, že tu jde o právní jednání neplatné a bezúčinné je mylné. Podle § 3 konk. ř. z roku 1914, jehož v souzeném případě jest použití, jsou právní jednání úpadce, která se týkají konkursní podstaty, bezúčinná proti konkursním věřitelům. Tu však vůbec nešlo o právní jednání úpadce, neboť vkladní knížka byla předána žalovanému žalobcem, nikoliv úpadcem. Odvolací soud správně vyložil, že se právní jednání netýkalo konkursní podstaty, ježto knížka byla nesporně vlastnictvím dovolatelovým. Konečně jest dodati, že uvedená právní jednání nejsou absolutně neplatná, nýbrž jen bezúčinná proti konkursním věřitelům. Úpadce nepozbývá prohlášením úpadku způsoblost k právním jednáním vůbec, nýbrž jen oprávnění disponovati konkursní podstatou (viz rozhodnutí čís. 7662 sb. n. s.). Že správce konkursní podstaty přijal jistotu pro své nároky na odměnu a náhradu hotových výloh, nepříčí se dobrým mravům (§ 879 obč. zák.).

Jako správce konkursní podstaty měl nárok podle § 82 star. konk. řádu na náhradu hotových vydání a na odměnu proti konkursní podstatě (§ 46 čís. 1 konk. ř.). Konkursní podstatu tvoří veškeré jmění úpadcovo podrobené exekuci (§ 1 konk. ř.). Z toho je patrno, že nároky správce podstaty se hradí ze jmění úpadcova. Není-li v podstatě dostatečné hotovosti k uhrazení nároků správcových, musí si úpadce, jenž se domáhal zrušení konkursu podle § 167 konk. ř., opatřiti prostředky k uhrazení nebo zajištění těchto nároků, neboť zrušení konkursu podle § 167 konk. ř. předpokládalo souhlas i věřitelů podstaty, k nimž náleží i správce podstaty. Není proto v rozporu s dobrými mravy, učinil-li žalovaný správce podstaty souhlas se zrušením konkursu závislým na zajištění svých nároků. Bylo-li však zjištěno, že vkladní knížka byla dána dovolatelem jako jistota, byl žalovaný podle § 1369 obč. zák. povinen knížku tu, resp. její realizační výtěžek dovolateli vydati jen v případě, byla-li jeho pohledávka, pro niž zástava byla dána, plně uspokojena. Bylo tedy povinností dovolatelovou, by tvrdil a prokázal, že žalovaný byl uspokojen; o to se však vůbec nepokusil.

### Čís. 13346.

**Nepřísluší-li úrokům stejné pořadí s jistinou (§ 216, poslední odstavce, ex. ř.), nepřisluší ani útratám vzniklým vymáháním těchto úroků.**

(Rozh. ze dne 3. března 1934, R II 339/33.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekuční prodanou nemovitost nepřikázal soud první stolice vymáhajícímu věřiteli v pořadí jistiny útraty stanovené rozsudkem ze dne 13. září 1929 ani útraty exekuce E 873/30. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

### Důvody :

V projednávaném případě přísluší pořadí, jež má jistina, jen úrokům za dobu od 24. listopadu 1929 do 24. listopadu 1932, ne však úrokům za dobu od 1. července 1927 do 1. července 1929, na něž se právě vztahuje rozsudek ze dne 13. září 1929 a řízení exekuční E 873/30. Důsledkem toho nepřisluší ani útratám stanoveným tímto rozsudkem a dále vypluvším z exekuce E 873/30 pořadí jistiny, byť i útraty exekuční vznikly po 24. listopadu 1929, poněvadž jsou jen příslušenstvím úrokové pohledávky nepožívající stejného pořadí s jistinou (srovnej rozhodnutí čís. 5749, 11.701 sb. n. s.).

### Čís. 13347.

**Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).**

**Proti usnesení odvolacího soudu ve sporech pracovních, jímž bylo rozhodnuto o námitce nepřislušnosti pracovního soudu, není přípustný dovolací rekurs ani v otázce útrat.**

(Rozh. ze dne 3. března 1934, R II 29/34.)